

Duizend-en-één verschrikkingen, ofwel een vreselijke nacht

(roman in één deel met een epiloog)

Voor Victor Hugo*

De toren van de St. Honderdzesenveertig Martelaren sloeg middernacht. Ik begon te trillen. De tijd was gekomen. Gehaast pakte ik Theodoor bij een arm en ging met hem naar buiten. De hemel was donker als drukinkt. Zo donker als in een hoed op je hoofd. Een donkere nacht – dat is de dag in een notendop. Wij pakten ons goed in in de jassen en gingen op weg. De hevige wind doorwaaide ons helemaal. De regen en de sneeuw, die twee natte broeders, sloegen ons verschrikkelijk in het gezicht. Ondanks de wintertijd doorkliefde de bliksem de hemel in alle richtingen. De donder, de dreigende, grootse metgezel van de als het knippen van blauwe ogen schitterende en als een gedachte zo snelle bliksem, deed de lucht angstaanjagend schudden. De oren van Theodoor begonnen op te lichten door elektriciteit. Het elmsvuur vloog knetterend over onze hoofden. Ik keek naar omhoog. Ik begon te beven. Wie beeft niet voor de machtige natuur? Aan de hemel blonken ettelijke vallende sterren. Ik ging ze tellen en kwam tot 28. Ik maakte Theodoor erop opmerkzaam.

‘Een slecht voorteken!’ prevelde hij, bleek als een standbeeld van Carrarisch marmer.

De wind steunde, huilde, snikte... Het gesteun van de wind is het gesteun van het geweten dat verdrinkt in verschrikkelijke misdaden. De donder vernielde naast ons een huis van acht verdiepingen en stak het in brand. Ik hoorde het gejammer dat eruit wegvloog. Wij gingen voorbij. Kwam het door het brandende huis dat ik in mijn borst wel honderdvijftig huizen voelde branden? Ergens in de ruimte luidde klaaglijk, langzaam en monotoon een klok. Het was het gevecht van de elementen. Het was alsof bepaalde mysterieuze krachten zich voor de verschrikkelijke harmonie van de elementen inspanden. Wie zijn die krachten? Zal een mens ze ooit kennen? Een bange maar gedurfde droom!!!

Wij riepen een koetsier, namen plaats in het rijtuig en snelden weg. Een

koetsier is de broer van de wind. Wij jakkerden zoals een gewaagde gedachte door de geheimzinnige kronkels van de hersenen jaagt. Ik stopte de koetsier een beurs met goudgeld in de hand. Het goud hielp de zweep om de snelheid van de paardenbenen te verdubbelen.

‘Antonio, waar breng je me heen?’ kreunde Theodoor. ‘Je ziet eruit als een boze geest... In je zwarte ogen glinstert de hel... Ik begin bang te worden...’

De beklagenswaardige lafaard! Ik bleef zwijgen. Hij hield van *háár*. Zij beminde hem vurig... Ik moest hem ombrengen omdat ik haar meer liefhad dan mijn leven. Ik hield van *háár* en haatte hem. Hij moest in deze verschrikkelijke nacht sterven en voor zijn liefde met zijn leven betalen. In mij woeden liefde en haat. Zij waren mijn tweede ik. Die twee zussen die in één omhulsel huisden brachten verwoesting voort: het zijn geestelijke vanden.

‘Stop!’ zei ik tegen de koetsier toen de wagen bij het doel was aangekomen.

Theodoor en ik sprongen eruit. Vanachter de wolken keek de maan naar ons met een koude blik. De maan, de onpartijdige, zwijgende ooggetuige van de verrukkelijke ogenblikken van liefde en van wraak. Zij moest getuige worden van de dood van een van ons. Voor ons was een afgrond, een bodemloze afgrond, zoals het vat van de misdadige Danaïden*. Wij stonden aan de rand van de krater van een dode vulkaan. Over die vulkaan doen onder het volk afschuwelijke legenden de ronde. Ik maakte met mijn knie een beweging en Theodoor vloog naar beneden de verschrikkelijke afgrond in. De krater van een vulkaan is een muil van de aarde.

‘Vervloekt!!!’ schreeuwde hij in antwoord op mijn verwensing.

Een sterke man die zijn vijand in de krater van een vulkaan stoot omwille van de prachtige ogen van een vrouw: dat is een majestueus, grandioos en leerzaam tafereel! Alleen de lava mankeerde!

De koetsier. Een koetsier is een standbeeld gewijd aan noodlottige lompeheid. Weg ermee! De koetsier ging Theodoor achterna. Ik voelde dat alleen maar liefde was achtergebleven in mijn borst. Ik viel met mijn gezicht op de grond en begon van vreugde te huilen. Tranen van vreugde zijn het resultaat van een goddelijke reactie teweeggebracht in het binnenste van een liefhebberend hart. De paarden begonnen vrolijk te hinniken. Hoe beknellend is het om geen mens te zijn! Ik bevrijdde hen uit hun dierlijk bestaan vol van lijden. Ik doodde hen. De dood is zowel een kluister als de bevrijding van een kluister.

Ik liep hotel Het Violette Nijlpaard binnen en dronk vijf glazen goede

wijn. Drie uur na de wraakoefening was ik bij de deur van haar woning. Een dolk, de vriend van doden, had mij in staat gesteld tot haar deur door te dringen. Ik spitste mijn oren. Zij sliep niet. Zij droomde. Ik luisterde. Zij zweeg. Het zwijgen duurde een uur of vier. Vier uren zijn voor een verliefde vier negentiende eeuwen! Eindelijk riep zij het kamermeisje. Het kamermeisje kwam langs mij. Ik wierp een demonische blik op haar. Zij vatte mijn blik. Zij verloor haar verstand. Ik doodde haar. Het is beter te sterven dan te leven zonder verstand.

‘Anjéta!’ riep zij. ‘Waarom komt die Theodoor niet? Hunkering knaagt aan mijn hart. Mij benauwt een of ander zwaarmoedig voorgevoel. O, Anjéta, ga hem halen. Hij is nu vast aan het feesten, samen met die goddeloze, afschuwelijke Antonio...! Mijn God, wie zie ik? Antonio!’

Ik stapte binnen. Ze verbleekte.

‘Scheer je weg!’ schreeuwde ze, en de angst misvormde haar nobele prachtige trekken. Ik keek haar aan. De blik is het zwaard van de ziel. In mijn blik ontwaarde zij alles: én de dood van Theodoor, én de demonische hartstocht, én duizenden menselijke verlangens... Mijn pose was majestueus. In mijn ogen flitste elektriciteit. Mijn haren kwamen in beweging en gingen overeind staan. Voor zich zag zij een duivel in een aards omhulsel. Ik zag dat zij zich in mijn aanblik verlustigde. Een uur of vier ging het zwijgen als het graf en het elkaar aanschouwen door. De donder begon te rommelen, en zij wierp zich aan mijn borst. De borst van een man is de vesting van een vrouw. Ik drukte haar in mijn armen. Wij gaven beiden een schreeuw. Haar botten begonnen te kraken. Een galvanische stroom ging door onze lichamen. Een hete kus...

Zij hield van de demon in mij. Ik wilde dat zij de engel in mij liefhad. ‘Anderhalf miljoen frank zal ik de armen geven!’ zei ik. Zij had de engel in mij lief en begon te huilen. Ik begon ook te huilen. En wat een tranen waren dat! Een maand later vond in de St. Titus en Hortensia-kerk de feestelijke huwelijksplechtigheid plaats. Ik werd met *háár* in de echt verbonden. *Zij* werd met mij in de echt verbonden. De armen zegenden ons. *Zij* overreedde mij de vijanden die ik vroeger had gedood te vergeven. Ik vergaf hen. Met mijn jonge vrouw vertrok ik naar Amerika. Mijn jonge geliefde echtgenote werd de engel van de ongerepte Amerikaanse bossen, een engel voor wie leeuwen en tijgers bogen. Ik werd een jonge tijger. Drie jaar na onze bruiloft was de oude Sam al druk in de weer met een krullenbol. Het ventje leek meer op zijn moeder dan op mij. Dat maakte mij boos. Gisteren werd mijn

tweede zoon geboren...en heb ik mijzelf van vreugde verhangen...Mijn tweede zoontje strekt zijn handjes naar de lezers en vraagt hen om zijn papaatje niet te geloven, omdat zijn papaatje niet alleen geen kinderen heeft, maar zelfs geen vrouw. Zijn papaatje is net zo bang om te trouwen als van vuur. Mijn zoontje liegt niet. Hij is nog baby. Geloof hem. De kinderleeftijd is de heilige leeftijd.

Niets hiervan is ooit gebeurd...

Goedenacht!

Antosja Tsjechonte